

[Ninn-Hansen]

henstillede, om man vil – imod at have en sportskamp med Grækenland for en del år siden? Er dette ikke en mere ekstraordinær situation?

Hvor har regeringen været henne? Hr. Jimmy Stahr talte før om, at man ikke behøver mere moralisering herfra over for idrætsorganisationerne. Nej, men det er jo ikke moralisering, det drejer sig om. Det drejer sig om at tage et standpunkt. Hvor er regeringens standpunkt? Italien, Irland, Vesttyskland, Storbritannien, Holland og Luxembourg har opfordret deres olympiske komiteer til at sende afbud. Frankrig har ikke gjort det; det ved vi. Belgien er i regeringskrise. Men 6 lande har opfordret deres olympiske komiteer til ikke at deltage. Hvad har regeringen gjort over for vore idrætsledere? Hvorfor lader man vore idrætsledere bære denne byrde, der kan blive meget tung, når vi når frem til juli, og når folk herhjemme og andre steder opdager, hvad det egentlig er, der foregår?

Så kommer jeg til statsministeren – og det passer jo udmærket. Med hensyn til den forhandling, der var i regeringen om et oplæg, som har været nævnt i Berlingske Tidende den 21. maj: hvad var egentlig grunden til, at man slettede et oplæg fra en minister eller ministre, hvor der dog kom synspunkter frem, hvor man ville sige noget til idrætslederne? Det må jo være statsministeren, der ønskede det slettet, og derfor, – forudsat at referatet i Berlingske Tidende er rigtigt – må det være statsministeren, der må give besked om, hvad det betyder, at man har et oplæg til en henvendelse og den så ikke kommer.

Det, der er sket i denne sag, er, at Danmark i modsætning til de fleste vesteuropæiske lande har en regering, der ikke har villet tage et standpunkt i denne sag. Man har talt, siger ministeren, med idrætsorganisationerne. Hvad der er talt om, ved vi ikke. Vi ved ikke, om der har været en advarsel. Vi tror, den var på vej, og at den drejede sig om at blive hjemme. Udenrigsministerens ordre til ambassadøren om at blive hjemme 1. maj synes for mig at tegne et billede af, at man ville foretage det endelige skridt i en afvisning af Sovjetunionen som aggressor ved at blive hjemme fra olympiaden.

Som regeringen selv sagde i det afsnit, man har udeladt i redegørelsen, er der tid indtil den 24. maj, men hvis man stadig efter

denne debat mener at ville deltage, så er det ikke idrætsorganisationerne, der har ansvaret for dette, det er regeringen, for man har i en sådan situation, hvor det er udenrigspolitiske synspunkter, der er de afgørende, overladt idrætten til sin egen bedømmelse. Det kan og det bør en ansvarlig regering ikke gøre.

Poulsgaard (FP):

Hvad enten man er aktiv idrætsudøver eller man deltager i sportslige begivenheder på en mere passiv og behagelig måde, f. eks. ved at ligge henslængt foran fjernsynet, så beundrer vi jo alle sammen disse fantastiske præstationer, der udføres i de forskellige idrætsdiscipliner. Det er da klart for enhver, at uanset politisk opfattelse ønsker vi, at de idrætsfolk, der yder denne strålende indsats, som er et resultat af jernhård træning, får den belønning, som det er at kunne deltage i de olympiske lege – meget højere kan en idrætsudøver vel ikke komme – hvor man dyster med ligemænd fra alverdens nationer.

Nu har vi en tid, hvor krigsskyer igen trækker op, hvor en stor del af den danske befolkning mener, at faren for krig er en realitet, man må tage med i sine betragtninger, hvor vi har gidselaffæren i Iran, hvor vi har hele olieforsyningsproblemet, og så har vi den sovjetrussiske invasion i Afghanistan. I den situation mener vi det er nyttigt og gavnligt, at disse sportsfolk får lov til at dyste i fredelig kappestrid.

Men på den anden side er der det politiske. Man kan jo have meget høje idealer, der går ud på, at sport og politik ikke skal sammenblandes, men ministeren var selv inde på i sin redegørelse, at der jo har været en livlig sammenblanding af sport og politik, og Sovjetunionen har jo, som ministeren var inde på det, selv boykottet f. eks. en fodboldkamp i Chile og andre steder. Derfor kan det i hvert fald ikke komme bag på Sovjetunionen, at når man bryder alle internationale regler ved simpelt hen at besætte Afghanistan, så må disse trusler om boykot komme, som præsident Carter gjorde sig til talsmand for. De er som sagt blevet fulgt op af Vesttyskland, Hongkong, Australien, Norge og en lang række andre stater, der simpelt hen gav Sovjetunionen en tidsfrist til at trække sine tropper tilbage. Sovjet har som bekendt ikke efterkommet denne opfordring, og derfor